

минаватъ треноветъ, че сега, когато вече него го нѣмаше, тя бѣ станала още по-внимателна.

Минаха се нѣколко дена, и майка ѝ се още плачеше.

— Не плачи, мамо! ѝ викаше Пиерина. — Ако се разболѣешъ, какво ще стане съ мене и съ малкото ми братченце?

— Азъ се страхувамъ, отвърна майка ѝ, че сега, когато баща ти не е вече живъ, насъ ще ни изгонятъ изъ кантона. Мене ми е тежко. Азъ съмъ много привързана къмъ тази къщица, гдѣто дойдохъ съ мъжа си и гдѣто се родихте вие.

— И азъ обичамъ къщицата, каза просълзена Пиерина. — Азъ обичамъ моитѣ цвѣтя, височинитѣ наоколо, горичкитѣ и прѣминаващитѣ тренове. Когато татко бѣше боленъ, ние вършихме всичко както трѣбва. Защо ще ни прогонятъ? Азъ съмъ вече възрастна и мога да наглеждамъ пжтя.

— Тѣй е, дъще, но ти ще видишъ, че ще ни прогонятъ.

Тази мисълъ не даваше мира на бѣдната жена.

Когато дойде инспекторътъ, изпратенъ отъ дирекцията на желѣзницитѣ, за да узнае, какво е семейното положение на починалия, нещастната вдовица го молѣше на колѣнѣ, да ги оставятъ да вършатъ работата на покойния нейнъ мъжъ.

— Ето вече цѣлъ мѣсецъ, откакъ ние вършимъ тази работа, му казваше тя. — И нищо лошо не се е случило. Слѣдъ години момченцето ми ще порасте и тогава всичко ще се управи.

— Има голѣми отговорности, госпожо! върази инспекторътъ — и ние не можемъ да повѣримъ желѣзницитѣ на грижитѣ на двѣ жени, отъ които при това едната е малолѣтно момиче.